

HÔM NAY THƠ C D Y

Khánh Ly

"Hôm nay thơ c d y không còn thơ y m i ng i, không còn thơ y m t ng i. Vây ph quanh đ i nói t ng yêu th ng " (TCS). Hôm nay thơ c d y. M t mình. Bao nhiêu m t m i c a m t cu i tu n nh ng a. R ng nh trâu. Bây gi m i th m. Tôi nh ng i m ng du. San José, m m t d y, t ng nhà. V đây r i. Còn t ng sáng San José. 6,7 gi sáng khi m i ng i th c d y, các con đi h c thì tôi ng . 3 gi chi u m i m m t. Ngày hay đêm. đâu đây. Ch ng bi t. Ch ng c n bi t. M y ch c năm nh th r i. Gi đã g n cu i đ i. Có c n thi t ph i thay đ i m t... thói quen. M t thói quen m i ng i cho là... x u. Khó ch u. Nh ng đáng yêu v i tôi. Thói quen nào cũng đáng yêu. Yêu ng i, th ng áo quen h i ng t ngào. Yêu đêm t i có n i cô l mênh mông. H i áo ng i yêu. Tôi không chia cho ai. Đêm t i bao la kia. Không ai

chia cho tôi. "

Một ngày đi điên trong thành phố" (TCS)

Đi. Về. Rồi lại đi, về. Còn nhớ không? Chúng ta còn biết mình đi đâu có xanh? Nhớ mình về thì có vui? Nhớ thành phố giờ ng ng nhau đến nhằm chán. Nhớ ng khuôn mặt da trắng, tóc vàng, mắt xanh... nhìn hoài thì ng không vô. Tôi đi ng ngác, chán chường ng về mặt đi m hy về ng nh nhoi. Đến về ng ng mình còn yêu. Và còn yêu mình.

Trời đã vào thu. Còn mua bán chợ phố trộm thành phố. Về tìm đến nhớ đã tìm đến nhau. Mua ngoài trời. Mua trong lòng, trong mắt trong cõi mỗi cõi. Đến về nhau. Lòng nhớ đi d ng. Tình nhớ non cao. Giã đi su i khe. Mua n a đi. L n thêm chút n a. Cho lòng thêm chút m. Về ch a đi, về còn xa quá. Bao nhiêu cho đi. Bao nhiêu cho về a. Xuân. Không th y xuân vui. H không th y lòng b t nh nh ng chi u qua ph x a. Thu. Nhớ nh nhi u h n. Nh nhi u quá. Yêu nhi u quá nh ng c n m a ph n Đà Lạt, nh ng con d c nh p nhô, mái nhà ngói đi phi mình gi a màu xanh c a lá. Ch a l nh l m nh ng đi đi thu mình m t góc nh café Tùng. H i nóng t ly café chuy n qua m d n hai tay giá l nh. Thú v l m. Ng i nhà Th y T , m t mình nhìn m a bay trên H Xuân H ng. M a bay d u dàng. Nhớ bu n cũng d u dàng. Trong c n điên d u dàng. M n Taxi ch y xu ng phi tr ng Liên Kh ng. Không đón đ a ai. Đến đi nhìn m i ng i đ a đón nhau. Xem xem vui bu n đ n đâu. Ch y lên phi tr ng Cam Ly, cũng ch ng đ n đ a ai. Phi tr ng v ng l ng. Phi đ o n m so i im l m ch đi. Nh m t ng i ch m t ng i. Ng i không đ n thì ta đi. Phi đ o n m l i. Ti p t c ch đi. Ng. M a. Ngày. Đêm. Phi đ o Cam Ly về còn đó.

B n mùa bu n. B n mùa ch đi. M t ch đi cũng d u dàng. Nh Saigon. Ch y ra ch Hòa Bình rinh m t s t chu i Laba. Nh y lên xe đò Minh Trung. Đi ghé Đ nh Quán ăn c m th t heo quay. Xe ghé Đ nh Quán cũng l i c m. T i Saigon ch l i m t ngày. Làm m t vòng Saigon-Ch l n. Phân phát h t s t chu i. L i nh y lên Minh Trung v l i H Than Th . Nh ng không th than.

M t th i 20 r t b i đi, r t v a hè. Đến nh gió. Đi nh gió. T đâu t i. Đi v đâu. Không bi t. Không c n bi t. Đáng yêu bi t bao nh ng ngày tháng mây tr i, bi n kh i. Phà khói thu c vào s ng mù Đà Lạt. Bu i sáng th c d y, ng i mùi th m c a thông. Nghe thông hát reo nhè nh . M c áo len c tròn, quàng c , qu n jean, th là... xu ng ph . Có lúc đi gi a m a về nghe ti ng chân mình r n rã reo vui trên m t đ ng loang n c. T ngã t . Xe đò, xe lam t h ng Chi Lăng ch y ra. B c lên xe ng i xu ng. Bao gi tôi cũng nhìn ngoái l i tr ng ti u h c Phan Chu Trinh n m bên kia đ ng. Tôi đã h c đây năm 1956. Xe qua nhà vãng lai dành cho các sĩ quan Không Quân ngh mát. Qua ga xe l a. Ti m ph ga ăn cũng khá. Đ m t con d c. R i m t con d c nh n a, qua nhà th ng Soyev. Tr ng Yersin. Xe c ch y. Tay trái là sân v n đ ng, sân tennis. Khách s n Palace. Đ ng r lên nhà th chánh tòa Đà Lạt. Bên phi i là H

Xuân Hồn ng. Vòng theo mọt bùng binh. Ngang qua quân V Th Tr n, xe đồ lên d c. Vào b n đ u ngay c nh café Tùng. Vào làm mọt ly đã. M i chuy n tính sau. Ngày nào cũng th năm năm nh th . Không thay đ i.

Không ai có th "b y" tôi ra kh i Đà L t lúc đó, dù là ông C ng kh nh, dù là ông Tr nh Công S n, d i theo t ng b c chân tôi nh ng chi u đ n giáo đ ng mọt mình. *S i tóc em b ng trôi nhanh. Trôi nhanh*

". Nh ng cùng s ng m i ng i mọt đ i nh nhoi, m i ng i mọt góc tr i nh nhoi. S n không bi t gì v tôi. Tôi không bi t gì v S n. Không c n thi t. S n không bao gi h i. Tôi không bao gi h i. Mọt ng i hát nh c mọt ng i. Anh S n và Mai. 20 năm tr c nh th và 20 năm sau cũng v n nh th . Mọt ng i hát nh c mọt ng i. Anh S n và Mai.

Tôi ch th c s là tôi. Th c s h nh phúc khi hát nh c anh S n. Ngoài ra ch là mọt th h nh phúc mong manh. May ra r c r h n cho cái h nh phúc th t s c a mình. Đó là s th t. Tôi ch thu n ph c mọt ng i. Đó là Tr nh Công S n. Không bao gi h i ti c. Sau này có ông Tr m T Thiêng. Tôi không bao gi h i ti c. Trong đ i, tôi cũng đã gây nên nhi u l m l . Ân h n h i ti c đã nhi u. Nh ng v p ng i tránh kh i. Nhi u hay ít mà thôi. Song tr i đ a đ y tôi g p S n. Tr i cho tôi nh ng ngày đ p đ đáng yêu nh t. Tôi không bao gi h i ti c. N u có ki p sau. Tôi cũng xin g p l i S n, nh đã g p. Đà L t. Vi t Nam.

Mùa đông cũng đã g n k . Mùa đông Đà L t nh mùa thu kéo dài. Thêm chút l a m t l s i ng t ngào mùi g thông. Đêm Đà L t bao gi cũng l nh. H n, kém mọt tí cũng không cho ta th y rõ mùa đang chuy n. B n mùa xoay quanh nh ng thói quen đáng yêu. H ng café th m ngát qua bao nhiêu su i khe đ i núi. D c tháp, d c. Mái nhà ngói đ và mùi th m c a g thông. Tôi yêu Đà L t vô ch ng. Nh mọt ng i tình. H n mọt ng i tình. Tôi r i Đà L t không ng , nh khi đ n. R i xa mà v n yêu. Yêu nhi u h n vì trong cái yêu có cái ti c nu i m c dù s vi c r i b Đà L t năm 1967 đã đ a tôi đ n mọt đ i thay, đ n mọt h nh phúc may m n không bao gi tôi dám nghĩ đ n. Năm 1964 khi Tr nh Công S n r tôi v Saigon đi hát v i anh. Tôi t ch i. Không ph i vì không yêu nh c S n. Nh ng lúc đó tôi yêu Đà L t h n. Cái l i s ng xô b , n ào mảnh mung c a Saigon không h p v i tôi. Trong khi đó Đà L t là thiên đ ng. Êm , trong sáng. Saigon đó có mọt ch đ ng nào cho tôi. Là mọt ng i không h có mọt chút tham v ng. Thích an ph n, b ng lòng v i nh ng đ i u mình có. Mọt đ a con gái t m th ng nh tôi. Nh ng ngày tháng Đà L t đã là mọt an i quá đ r i. V i làm vui chi nh ng đ i u quá xa v i. Cũng không h m c mọt đ i thay . H n th n a con ng i tôi, tâm h n tôi h p v i Đà L t h n. Th mà r i tôi đã r i xa n i ch n đã cho tôi bi t bao ngày tháng đ p đ trong sáng.

Mọt ngày c a năm 1967. Tôi đ n Nha Trang. Vùng bi n xanh, cát tr ng. Không mọt chu n b nào cho n i ch n m i. Thì cũng đ n hát là cùng. V n còn c h i đ không tr l i Saigon. Mọt

vài tháng phù du để làm đời tôi trôi sông. Nha Trang không có gì quyến rũ. Nha Trang tầm thường quá so với Đà Lạt. Nhưng tôi không muốn rời Đà Lạt. Tôi đã từng nghĩ tôi muốn bắt hạnh phúc. Muốn người đã cho tôi sự sống, ề chết không quên. Trên một chuyến xe đò. Tôi và các con tôi dành thời giờ ở Saigon. Muốn nói chuyện cũng đã làm tôi sống. Cùng với hạnh phúc tuyệt vời. Tôi cười mang cho đời của đời.

Mùa thu nhẹ nhàng cho những tâm hồn đa sầu đa cảm, đa tình, lãng mạn. Gió thổi bao nhiêu cảm hứng cho thi, văn, nhạc sĩ. Mùa thu là mùa đẹp nhất trong bốn mùa. Đông đẹp. Mùa đông có những mùa màng bội thu và những mùa trái cây tuyệt vời. Cái lạnh bao trùm cả trời đất. Lòng người. Nhất là những người xa quê hướng về quê hương. Giáng sinh đã gần kề. Gần lễ mừng. Đây Giáng Sinh để đón chào năm mới Nguyên Đán. Bà con gửi thiệp cho nhau. Quà cáp tặng nhau. Người lớn, trẻ con. Ai có phần này. Rồi rằng những người trong tiếng nhạc đón mừng con mắt Đức Chúa Cha xuống trên gánh chịu tội lỗi của loài người. Và tội lỗi đó vẫn tiếp tục một cách tự nhiên. Chúa cũng phải hạ xuống khi đến loài người trên thế giới. Nhưng dù gì, mọi người, mọi nơi đều sẵn sàng đón Giáng Sinh. Giàu có thì huy hoàng. Nghèo khó cũng rạng rỡ cho những cây thông nhấp nhánh những ngọn đèn xanh đỏ, tím vàng. Gió là có với gia đình. Ấy, đôi khi nghèo mà vui. Bên bè vài ba người quay quẩn bên mâm cơm. Ôn lại kỷ niệm cũ. Bên bè cũ. Đưa nào còn, đưa nào đã với Chúa. Hạnh phúc, niềm vui, không tìm được những chuyện ào náo nhiệt. Những người đó thường thiêu sự thất bại, sự thất bại. Bởi có những người đời với nhau không có lòng thất bại, không có lòng thất bại. Cả hai đời này ngày càng ít đi.

Khánh Ly

(Trích Thi Báo Số 7 ngày 2-8-1991)